

KRISTAUS KARALIAUS

LAIVAS

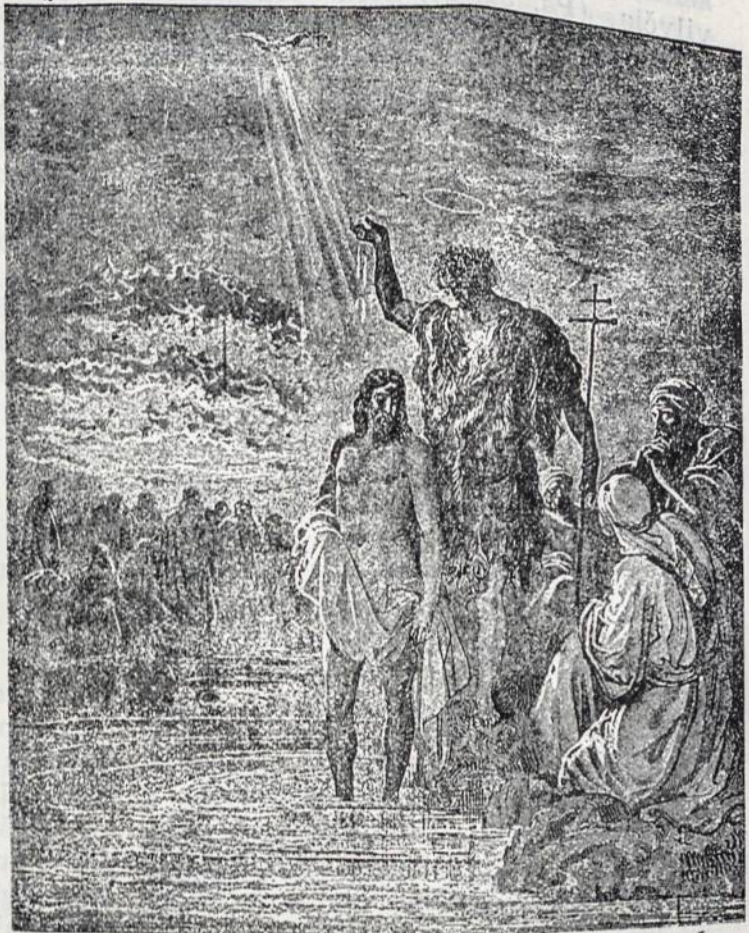
J. ŽALVARNIS

MALDA UŽ TĖVYNĖ

*Teka nuo amžių srovė krištolinė,
Nešanti meilę paties Visagalio...
Viešpatie, leisk jai per mūsų Tėvynę
Plaukti ir gairinti suvargusią šalį!*

*Dvelk tautos valion, paveiki jos protą
Vagai pagilint malonių upelio...
Dieve, laikyk ją kaip gėlę rasotą
Priešams užtverto į saulę darželio!*

*Dvasios šventosios ugnim tegu žiba
Skaisčiosios širdys Lietuvos jaunimo;
Darbu ir mokslu, dora ir tikyba,
Dieve, leisk stiprint tautos atgimimą.*

II SEKMADIENIS PO SEKMINIŲ

ŠV. JONO KRIKŠTYTOJO GIMIMAS

Kintamoji šv. Mišių dalis

Ižanga (Iz. 49, 1 ir 2)

Viešpats pašaukė mane nuo pat motinos iščios; kai aš dar tebebuvo mano motinos viduriuose, jis atsiminė mano vardą. Jis padarė mano burną lyg aštrų kalaviją ir dengė mane savo rankos šešėliu; jis padarė iš manęs lyg rinktinę vilyčią. (Ps. 91, 2). Gera yra šlovinti Viešpatį, ir, skambinant stygomis, giedoti tavo vardui, o Augščiausias. Garbė Tėvui... Viešpats pašaukė...

Malda

Dieve, kurs šią palaimintojo Jono gimimo dieną padarei mums garbingą, suteik savo žmonėms dvasinių džiaugsmų malonę ir visų tikinčiųjų mintį pakreipk į amžinojo išganymo kelią. Per mūsų Viešpatį Jėzų Kristų...

Gradualas (Jer. 1, 5 ir 9)

Pirma negu padariau tave motinos viduriuose, aš pažinau tave, ir pirma negu išėjai iš jos iščių, aš pašventinau tave. Viešpats ištiesė savo ranką ir palietė mano burną, ir Viešpats man tarė.

Aleliuja, aleliuja. (Luko 1,76). O tu, vaikeli, būsi vadinamas Augščiausiojo pranašu, nes tu eisi ties Viešpaties veidu jo kelių taisyti. Aleliuja.

Evangelija (Luko 1, 57-68)

ELZBIETAJAI atėjo laikas gimdyti, ir ji pagimdė sūnų. Jos kaimynai ir giminės išgirdo, kad Viešpats buvo suteikęs jai didelį savo gailestingumą, ir sveikino ją.

Atsitiko, kad aštuntą dieną atėjo kūdikio apipjaustyti ir vadino jį jo tėvo vardu, Zakariju. Bet atsiliepdama jo motina tarė: Visai ne; jis vadinsis Jonas. Jie jai sakė: Nėra nė vieno tavo giminėje, kurs vadintųsi tuo vardu. Tuomet jie klausė ženklais jo tėvą, kaip jis nori, kad anas vadintųsi. Jis, pareikalavęs rašomosios lentelės, parašė žodžius: Jo vardas Jonas. Ir visi stebėjosi. Tuoju atsivėrė jo burna, jo liežiuvis atsirišo, ir jie kalbėjo, garbindamas Dievą. Baimė apėmė visus jo kaimynus, ir visuose Judiejos kalnuose buvo skelbiami visi tie dalykai. Visi girdėjusieji dėjo tai į savo širdį ir sakė: Kas, kaip manai, bus tas vaikas? Nes Viešpaties ranka buvo su juo.

O jo tėvas Zakarijas pasidarė pilnas šventosios Dvasios ir pranašavo, sakydamas: Pagirtas teisie Viešpats, Izraėlio Dievas, nes jis aplankė ir atpirko savo tautą.

Aukojimas (Ps. 91, 13)

Teisusis žydės kaip palmė, auga kaip Libano kedras.

Tylioji malda

Tavo, Viešpatie, altorius padengėme atnašomis, tinkama pagarba švęsdami gimimą to, kurs atjautė ateinantį pasaulio Išganytoją ir atėjusį parodė, mūsų Viešpatį Jėzų Kristų, tavo Sūnų, kurs su Tavimi gyvena ir viešpatauja šventosios Dvasios vienybėje Dievas per amžių amžius. Amen.

TĖVŲ MARIJONŲ BENDRADARBIŲ DRAUGIJOS SAVAITRASTIS

KRISTAUS KARALIAUS LAIVAS — THE SHIP OF CHRIST, THE KING, a Weekly published by the Marian Fathers, 4545 W. 63rd St., Chicago 29, Ill. Second class postage pd. at Chicago, Ill., Subscription: \$4.00 yearly in U.S.A. and Canada; Foreign \$5.00 yearly; 10 ¢ a copy. Editor Rev. C. A. Matulaitis, M.I.C.

ŠV. JONAS KRIKŠTYTOJAS

“Iš tiesų, sakau jums, tarp gimusių iš moterų nekilo didesnio už Joną Krikštytoją” (Mato 11, 11).

Išganytojo žodžiu pasiremmdama Bažnyčia padarė išimtį: švenčia šv. Jono Krikštytojo gimimo dieną. Visi kiti šventieji, išskyrus Dievo Motiną Mariją, yra minimi savo mirties dieną.

Su tuo nepaprasto šventumo vyru, iš kurio rankų Dievo Sūnus, mūsų Atpirkėjas, priėmė atgailos krikštą, besiruošdamas viešam gyvenimui ir savo kančiai už visų žmonių kaltes, verta nuodugniau susipažinti. Atsiminkime jo gimimą ir jo veiklą.

Apvaizdos žmogus.

Dievui neatsitinka nelauktų įvykių, nes jam visa žinoma pirmiau, negu įvyksta. Ruošdamas išrinktą tautą Išganytojo laikams, Viešpats kalbėjo Izaijo pranašo lūpomis septintame amžiuje prieš Kristų: “Šaukiančiojo balsas: tyruose taisykite Viešpaties kelią, tyrumoje darykite mūsų Dievo takus tiesius. Kiekvienas slėnis bus užpiltas ir kauburys bus sužemintas; kas kreiva, bus tiesu, ir kur nelygu, bus lygūs keliai” (Iz. 40. 3-4).

Porą šimtų metų vėliau Dievas pranešė Melakijo pranašo lūpomis: “Štai aš siunčiu savo skelbėją, ir jis prirengs kelią ties mano veidu. Ir tuojau ateis į savo šventyklą Valdovas, kurio jūs jies-

kote, ir sandoros angelas, kurio jūs norite. Štai jis ateina, sako kareivijų Viešpats” (Mal. 3, 1). Jis baigia savo pranašystę pažadu: “aš siųsiu jums pranašą Eliją, pirma negu ateis didi ir labai baisi Viešpaties diena. Jis atgręš tėvų širdis į sūnus ir sūnų širdis į jų tėvus. Kad aš atėjęs neužgaučiau šalies prakeikimu” (Mal. 4, 5-6). “Viešpaties garbė bus apreiškta, ir visi kūnai draug ją matys, nes Viešpaties burna kalbėjo” (Iz. 40, 5).

Praėjo neramūs laikai. Žinomasis pasaulis atsidadūrė Romos imperijos ribose. Apie 748 m. nuo Romos miesto įkūrimo, valdant Judieją idumiečiui karaliui Erodiui, pradėjo pildytis Dievo pažadai. Abijo skyriaus kunigas Zakarijas su žmona Elzbieta gyveno kalnuotame Judiejos krašte, kaip spėjama, Ainkarim vietovėje. Abudu buvo dievobaimingi, bet neturėjo namų židinio palaimos, jau buvo senstelėjęs, o neturėjo vaikų.

Apraiškimas

Atėjęs kunigo Zakarijo eilei tarnauti šventykloje, jis persikėlė į Jeruzalę. Ir teko jam garbinga pareiga prie smilkalų altoriaus aukoti Dievui smilkalus du kartu per dieną: rytą ir vakarą. Tas altorius buvo vadinamoje “šventoje vietoje”. Į ją galėjo įeiti vien kunigai, o kiti iš tolo sekė apeigas.

Šv. Lukas pasakoja: “Žmonių daugybė stovėjo lauke, meldamiesi smilkymo valandą. Tuomet jam pasirodė Viešpaties angelas, stovėdamas smilkalų altoriaus dešinėje. Pamatęs jį, Zakarijas nusigando, ir jį apėmė baimė. Bet angelas jam tarė: Nebijok, Zakarijau, nes tavo malda išklaudyta: tavo žmona Elzbieta pagimdys tau sūnų; tu praminsi jį vardu Jonas. Iš jo bus tau džiaugsmo ir linksmybės, ir daugelis džiaugsis jo gimimu. Nes jis bus didis Viešpaties akivaizdoje. Jis negers vyno ir svaiginančio gėralo: dar savo motinos

Prieš Komuniją (Luko 1, 76)

O tu, vaikeli, būsi vadinamas Augščiausiojo pranašu, nes tu eisi ties Viešpaties veidu jo kelių taisyti.

Po Komunijos

Teapima tavo Bažnyčią, Dieve, palaimintojo Jono Krikštytojo gimimo džiaugsmas, per kurį pažino savo atgimimo teikėją, Viešpatį mūsų Jėzų Kristų, tavo Sūnų, kurs su Tavimi gyvena ir viešpatauja šventosios Dvasios vienybėje Dievas per amžių amžius. Amen.

iščioje jis bus pilnas šventosios Dvasios; jis pagražins daug Izraėlio vaikų į Viešpatį, jų Dievą. Jis eis pirma jo su Elijo dvasia ir galybe apgręžti tėvų širdžių į vaikus, netikinčiųjų į teisiųjų išmintį, prirengti Viešpačiui tobulos tautos" (Luko 1, 10-17).

Zakarijui suabejojus, ar angelas tiesą sako, ir pareikalavus įtikinančio ženklo, jį gavo: "Aš Gabriėlis, kurs stoviu Dievo akivaizdoje. Aš esu siustas kalbėti tau ir tau paskelbti tos linksmos žinios. Štai tu būsi nebylys ir negalėsi kalbėti iki dienai, kurią tai įvyks, kadangi tu netikėjai mano žodžiams" (Luko 1, 19-20).

Ir Zakarijas pasiliko nebylys iki 8 dienų po Jono gimimo, kai buvo teikiamas naujagimiui vardas.

Praėjus daugiau negu pusei metų, pas šv. Elzbieta atėjo jos giminaitė iš Nazareto, šv. Juozapo dailidės sužadėtinė, švč. mergelė Marija, kuri, šv. Dvasiai veikiant, buvo pradėjusi Dievo Sūnų. Šv. Dvasia paveikė šv. Elzbieta, ji pasidarė pilna šventosios Dvasios, kurios veikimą pajutęs ir jos kūdikis. Ir sušuko Elzbieta:

— Pagirta tu tarp moterų ir pagirtas tavo iščios vaisius. Ir iš kur man tai, kad mano Viešpaties motina ateina pas mane? Nes štai, kaip tik tavo pasveikinimo balsas pasiekė mano ausis, šokterėjo iš džiaugsmo kūdikis mano iščioje" (Luko 1, 42-44).

Jo vardas Jonas

Pas Elzbieta pabuvo Marija tris mėnesius ir grįžo atgal į Nazaretą. Kelionė užėmė keturias dienas.

Ain-Karim kaimelis nebuvo didelis. Gyventojai neturėjo paslapčių. Visi džiaugėsi, kad Zakarijo šeimoje gimsta kūdikis. Tikrai, Elzbieta pagimdė sūnų. Atėjo juos sveikinti ir giminės ir kaimynai.

Aštuonioms dienoms praėjus, reikėjo duoti vaikeliui vardą. Iškilo nesutarimas. Giminės, eidami papročiu, norėjo pavadinti naujagimį jo tėvo vardu, o motina tam prieštaravo. Visi stebėjosi, kad Elzbieta nori pavadinti sūnų Jonu,

o Zakarijo šeimoje nebuvo Jonų. Ginčą turėjo išspręsti nebylys tėvas.

Zakarijas paprašęs atnešti vaškinę lentelę. Joje jis aiškiai įrašė: "Jo vardas Jonas".

Besistebint įrašų ir Jono vardu, Zakarijas atgavo žadą ir pradėjo garsiai garbinti Dievą, pramatydamas vaikui didelę ateitį.

Ką V. Dievas per angelą aždėjo, įvyko.

Mūsų didybė.

Džiaugiamės šv. Jono asmens šventumu ir jo didybe žmonių atpirkimo vyksme. Ir mes gavome šv. Dvasią ir jos dovanas, kaip šv. Jonas. Mūsų siela yra Dievo šventovė. Reikia ją išdabinti galinga Dievo ir artimo meile, praturtinti nuopelningais darbais ir ištikimais eiti patikėtas mums pareigas. Žmogus yra juo didesnis, kuo arčiau stoja Dievo, kuo glaudžiau bendrauja su savo Išganytojumi. Juk ir mes esame Dievo meilės ir Jo apvaizdos vaikai.

Kun. K. A. Matulaitis, MIC

▼ Bostono seselės paulietės išspausdino kardinolo R. Cushing anglų-ispau kalba katekizmą 250,000 egzempliorių. Pernai jos atspausdino 20.000 šv. Rašto anglų naujaja kalba knygų ir jas išrišo.

VIENUOLIAMS ĮSTATAI

Beveik per tris šimtus metų persekiojami Bažnyčia gavo laisvę 313 metais. Kristaus paskelbtas tikėjimas pasidarė Romos imperijos religija. Tūkstančiai atsivertėlių jungėsi Bažnyčiai.

Ketvirtojo amžiaus pradžioje sparčiai augo atsiskyrėlių — nuošaliečių ir vienuolių skaičius. Deja, ne visi jie jėškojo pamaldaus gyvenimo nuošalume; ne visų buvo gryna intencija. Kai kurie, tingėdami dirbti, naudojosi tikinčiųjų teikiama pagarba ir parama atsiskyrėliams. Jie nebuvo laimingi; jiems buvo viso per maža; peikė susieidami visa ir visus: ir valstybę ir Bažnyčios vadus. Sunku buvo beatskirti, kur tikri vienuoliai, o kur vien nuotykių jėskotojai. Pats gyvenimas pareikalavo, kad vienuoliams būtų sudaryti nuostatai, pagal kuriuos jie privalo gyventi.

Kai kurie teigia, kad tokius įstatus bandęs įvesti šv. Antanas atsiskyrėlis (251-356), bet juos parašė ir įgyvendino jo ir abo Palemono mokinys šv. Pachomijus, miręs 348 m. Juos į lotynų kalbą vėliau išvertė šv. Jeronimas (mir. 420 m.).

Šv. Pachomijui pavyko sudaryti keletą vienuolinių bendruomenių ties Tebais (aukštajame Egipte) ir juos įpareigoti laikytis įstatų. Kiekvienas vienuolynas gyveno savistoviai. Seserims sudarė atskirą vienuolyną. Visus juos jungė bendri įstatatai, Pachomijaus asmuo ir jo globa.

Pachomijaus vienuolynai turėjo ir bendras visiems vienuoliams patalpas ir visą eilę kambarių, kuriuose gyvendavo po tris vienuolius.

Tokia vienuolių organizacija buvo tuomet naujiena. Tas gyvenimo būdas greit prigijo ir ėmė sparčiai plėstis. Atsirado daug pamaldžių žmonių, norinčių sau užsitikrinti sielos išganymą, besilaikant vienuolinių įstatų, ir savo darbu bei malda garbinti Dievą. Šv. Pacho-

mijui mirštant, jo globoje buvę ar ne septyni tūkstančiai vienuolių.

Ši vienuolinio gyvenimo būdą į Nitrijos kalnus įsivedė šv. Amonijus (286-348). Casianas rašo, kad tuo metu Nitrijos kalnuose buvę 50 vienuolynų su apie penkais tūkstančiais vienuolių ir atsiskyrėlių.

Šv. Makaras kunigas (300-290) Scto tyrlaukiuose sudarė gausius vienuolynus, pritaikęs šv. Pachomijaus regulą, o šv. Hilarionas (292-371) pritaikė tą pat regulą vienuoliams Palestinoje. Ją pasunkino Mažosios Azijos vienuoliams šv. Bazilius, vyskupas, miręs 379 m. Cezarijoje. Jo sukurtoji regula turėjo ir tebeturi didelės įtakos tiek Rytų, tiek Vakarų krikščionims. Jis davė dvi konstitucijas: vieną trumputę, o kitą — plačią. Pas jį nuosekliai visa regula padeda žmogui siekti artumo su Dievu, sielos ramybės ir asmeninio tobulumo.

Bazilijonų ilgi ir sunkūs pasninkai, apsimarinimai, ilgos rankų darbo valandos, mokslui ir maldai skirtas laikas, visiška klusnybė savo vyresniajam ir iš jo priimamos sunkios bausmės už nukrypimus vienuoliniam gyvenime, turėjo patarnauti tobulai maldai, kurios viršūnėje buvo dieviškųjų tiesų išvalga, kontempliacija ir ekstazė.

Tyla, nusižeminimas, visų savo turtų perleidimas ir atidavimas vienuolynui turėjo atpalaiduoti vienuolį nuo pasaulio ir suteikti jam sielos ramybę ir dangaus prieškonį.

Regula atsižvelgia į privačias vienuolio pastangas tobulėti, jas derina, išlygina, leidžia naudotis, kad išugdžius šventą asmenybę.

Visi sunkieji įstatų nuostatai, kaip pasirodė, buvo Rytų nuošaliečių — atsiskyrėlių plačiai naudojami; pav. šv. Jeronimas su savo draugais Azijos tyrlaukiuose nevalgė nieko virto per ketverius metus.

Šv. Baziliaus Didžiojo įvestoji vie-

TROKŠTAM MEILĖS

Kai tenka būti prie nuostabaus Niagaros krioklio, labai dažnai sutinku daug jaunavedžių, kurie yra atvykę praleisti "medaus mėnesį".

Vanduo išrodo toks tyras ir gaiviantis, kad kiekviena porelė tikrai lygina savo meilę prie to vandens tyrumo ir skaistumo. Tos dienos prie krioklio jiems tikrai yra gražiausios.

Gyvenimas keičiasi

Bet pakalbink kurį, ir išgirsi kitą dalyką. Daug žmonių pasaulyje teigia, kad jie nēr gana mylimi. Net vyras ir žmona, labai dažnai skundžiasi, jog jis nuoširdžiai nesimyli. Jie sako, "Buvolai-kai, kai mudu labai mylėjomės. Bet ne dabar: vaikai yra pirmi meilėje." Kitas pasakys, jog myli daugiau kasdienines pareigas ar draugus užeigoje, ir t. t.

Čia nekalbama apie kūnišką meilę, kuri yra taip reikalinga daugeliui, bet apie tą meilę, kuri atleidžia žmogui kaltes ir verčia aukotis iš visos širdies.

Kai savimylas nepaiso artimo reikalų, neparodo užtektinai užuojautos, — meilė nyksta. Dėlto pasaulyje yra labai daug liūdinčių vienišų širdžių.

Per daug žmonių neskiria meilės nuo džiaugsmo. Jie mano, kad meilė visada turi duoti džiaugsmo, o kai dingsta džiaugsmas, sako, jog neturi meilės. Retas moka surasti meilę varge, skausme ar sunkumuose. Tikra meilė moka iš-

---

nuolinė tvarka tęsiasi iki mūsų dienų. o vienuoliai gyvena po vieną mažuose kambarėliuose, vadovaujant vyresniajam — abui, tėvui, o vienuolynas pradėta vadinti "laura."

Didžioji laura yra Athos kalne, rytiniame pusiausio iškyšulyje į Egejos jūras, Graikijoje. Ten yra susikūrę 20 šv. Baziliaus regulos vienuolynų apie 963 metus; taigi, prieš tūkstantį metų. 1928 m. Athos kalne buvo 7,000 gyventojų; jų tarpe 3.000 vienuolių ir 4.000 brolių vienuolių, pagelbininkų.

kęsti erškėčių vainiko skausmą ir nepalūžti rūpesčio valandą. Be Kalvarijos kryžiaus nėra žengimo į Dangų.

Nepaisymo žiaurumas

Kai žmonės pradeda nemylėti viens kito, tai nusitaria nieko nesakyti ir nieko biaurus nedaryti. Jie nepaiso vienas kito, gyvena, it antro nebūtų. Pasi-daro savimylas, o aiškina, esą pakan-trūs visiems.

O žinome, kad nėra žiauresnio dalyko gyvenime, kaip neatkreipti dėmesio tam, kurį mes privalome mylėti. Ignoruoti mylimąjį yra skaudžiausias įžeidimas. Tai yra beveik neatleistinas pasielgimas žmonių gyvenime, ypatingai vedusiųjų gyvenime.

Kristus niekad neragino mus nepaisyti prieš, bet jis aiškiai yra sakęs: "Mylėkite savo neprietelius, darykite gerą tiems, kurie jūsų neapkenčia, ir melskitės už persekiojančius ir šmeižiančius jus" (Mato. 5, 44). Jei toks yra Kristaus įsakymas mylėti priešus, tai ką galime besakyti apie tuos, kuriuos turėtumėm nuoširdžiai mylėti?

Mėginančios valandos

Meilė yra kaip tas brangus kvepiantis aliejus, laikomas molio induose; indas gali sudūžti ir aliejus išnykti. Meilė yra tarp žmonių irgi gali išnykti greitai, jei ji bus tik kūniška: pasensta kūnas ir dingsta meilė. Bet jei žmonių meilė bus kaip mokslas užjausti kitą, rodant tikrą palankumą, ji ilgai išsilaikys, nors pasens kūnas. Kuo daugiau žmonių meilė būna sudvasinta, tuo ilgiau ji laikosi ir teikia paguodos mylintiesiems. Dvasia yra amžina ir sudvasinta meilė gyvena amžinai.

Mūsų meilė ir meilė Dievui

Kokią turi būti meilė žmonių tarpe?

Mūsų meilė turi būti panaši į mūsų meilę Dievui: "Jei jūs mylite mane, laikykite mano įsakymus" (Jon. 14, 15). Vėl kitoj vietoj nurodyta: "Mano vaike-

Kard. J. H. Newmanas

MANO RELIGINĖS PAŽIŪROS NUO 1841 IKI 1845 M.

KETVIRTOJI DALIS

Vertė Kun. V. Bagdanavičius, MIC

(1)

Merdėjimo metai

Nuo 1841 m. pabaigos aš, kaip anglikoniškos Bažnyčios narys, gulėjau mirties patale, nors tada aš tai pradėjau suprasti tik palaiptams. Šia pastaba aš pradedu tai, kas man dar liko papasakoti, nes ji tai pasakojimo daliai yra būdinga. Priešmirtinė kova vargiai ar turi savo istoriją. Tai yra nuobodūs slinkimas žemyn su pagerėjimo prašvaistėmis ir su naujais atkričiais. Kadangi galas jau yra matomas, tai pasilieka tik laiko klausimas. Dėl to kas čia atsitinka nelabai domina skaitytoją, ypač jei jis turi jautrią širdį. Taigi, tai yra laikotarpis, kai durys yra uždarytos, užuolaidos užleistos ir ligonis nei stengiasi nei gali stebėti savo ligos eigos. Aš buvau tokiose aplinkybėse per paskutinius ketverius metus. Savotišką istoriją sudarė tik draugai, kurie galėjo mane lankyti ir viešasis pasaulis, ku-

.....
liai, nemylėkite žodžiu, ne liežuviu, bet darbu ir tiesa" (1 Jon. 3, 18).

Meilė Dievui nēr paprastas džiaugsmas, galvojant apie Dievą. Reik pasiryžimo gyventi pagal Jo nurodymus ir pagal Jo dievišką valią. Reik vengti nuodėmių, daryti tai, ką Jis nori.

Negalime tikėtis, kad meilė gyvuos ir klestės, jei šeimos nariai vartos skaudžius žodžius, įžeidinės veiksmu ar nepaisymu viens kito. To viso reikia vengti.

Tikros meilės visi trokšta ir mažai kas ją randa.

P. P. Činikas, MIC

ris tos galimybės neturėjo. Dėl to mano pasakojimas turi būti kiek galint dokumentuotas, nes savo atmintimi aš negaliu pasitikėti išskyrus tuos atvejus, kai reikia vien ką nors neigti ar teigti. Man yra grįžę daug mano laiškų draugams, kurie jau yra mirę. Kiti man jų tam reikalui mielai paskolino. Aš taip pat turiu kaikiurių laiškų juodraščius ir pastabas sau pačiam, nors aš neturiu tikslaus nuolatinio dienoraščio, kuriuo galėčiau pasinaudoti. Nelaimė, kaikiuriuos vertingus popierius esu nepasaugęs.

Laikmečio principai

Visų pirma mano būklė pareigų atžvilgiu. Ji buvo šitokia. 1. Iš sąjūdžio aš pasitraukiau savo laiškų vyskupui 1841 m. pavasarį. 2. Tačiau aš negalėjau atsisakyti savo pareigų daugelio pažiūrų atžvilgiu, kurios daugiau ar mažiau buvo mano iškeltos. 3. Aš tikėjausi ir norėjau pereiti į pasauliečių luomą. 4. Aš niekada negalvojau išeiti iš Anglijos Bažnyčios. 5. Aš negalėjau eiti šioje Bažnyčioje pareigų, jei man nebuvo leidžiama katalikiškai suprasti artikulų. 6. Aš negalėjau pereiti Romon, nes ji garbina šv. Mergelę Mariją¹) ir šventuosius, ką aš laikiau nesuderinamu dalyku su aukščiausiu ir niekam kitam nepriklausančia garbe, teikiama Vienam, Begaliniam Amžnajam. 7. Aš troškau

1. Šį pareiškimą netenka suprasti perplėčiai, nes kiek toliau, šiame pačiame skyriuje, Newmanas rašo, kad jis nuo seno turėjo pamaldumą į šv. Mergelę Mariją.

vienybės su Roma, kaip Bažnyčios su Bažnyčia. 8. Littlemore aš laikiau savo Torres Vedras²⁾ ir galvojau, kad vieną dieną mes Anglikonų Bažnyčioje vėl galėsime žygiuoti pirmyn taip, kaip mes buvome priversti atsitraukti. 9. Aš visomis jėgomis atkalbinėjau tuos asmenis, kurie buvo nusiteikę jungtis Romos Bažnyčiai.

Ir aš jiems neleidau tai daryti dėl trijų ar keturių priežasčių. 1. Ko aš, eidamas savo sąžinėje negalėjau daryti pats, to negalėjau leisti ir kitiems. 2. Man atrodė, kad daugelyje atvejų jie buvo susijaudinimo įtakoje.³⁾ 3. Kol aš tebeturėjau šv. Marijos klebono titulą, aš jaučiausi esąs atsakingas ir savo vyskupui ir Anglikonų Bažnyčiai. 4. Kai kuriais atvejais aš buvau iš jų anglikoniškų tėvų ir vyresniųjų apsiėmęs tiesiogines jų auklėtojo pareigas.

Tokš buvo mano žvilgsnis į pareigas nuo 1841 m. pabaigos iki mano atsiskyrimo iš pareigų šv. Marijos bažnyčioje 1843 m. rudenį. Dabar aš noriu nušviesti mano požiūrį tame laikotarpyje į bažnyčių klausimą.

Atsiskyrimo dokumentai įtartini

Kaip minėjau, kai tik aš pamačiau plyšį anglikoniškame argumente 1839 m. skaitymų metu, aš pradėjau jieskoti kokios atramos, kuri paremtų mane šiose diskusijose. Plyšys mano pažiūryje buvo ištikęs tiek senoviškumo, tiek katalikiškumo žymę. Šv. Leono istorija man pasakė, kad apgalvotas ir faktiškas didžiojo Bažnyčios organizmo pritarimas patvirtina teologinį sprendimą. Tuo pačiu jis man pasakė, kad senoviškumo dėsnis nebuvo pažeistas, nors ta tiesa per keletą šimtmečių po apaštalu laikų ir nebuvo viešai pripažinta, kaip dogminio Bažnyčios pagrindo dalis. Dėl to, jeigu Credo mums sako, kad Bažnyčia yra viena, šventa, katalikiška ir apaštalinė, tai aš negaliu įrodyti, kad Anglijos Bažnyčia yra pilnutinė vienos Bažnyčios dalis, kitaip, kaip šaukdamasis pagalbos iš to, kas paprastai vadinama Romos sugedimas. Aš jau negalėjau pateisinti mūsų atsiskyrimo nuo

Romos naudodamasis argumentais, kurie nebūtų buvę įtartini tam didžiajam mokslui apie Viešpatį Jėzų, kas sudaro patį krikščioniškosios religijos pagrindą.

2. Torres Vedras yra kalnų grandinė Portugalijoje tarp upės Tage ir Atlanto, sudaranti natūralią įsitvirtinimų liniją trikampiui, kuriam yra Lisabonos miestas. Šia natūralia apsauga pasinaudojo anglų kariuomenės vadas Wellington, norėdamas išvyti prancūzus iš Ispanijos Napoleono karų metu ir negalėdamas, Prancūzų kariuomenė iš čia jo nestengė išmušti, o jis vėliau sumušė prancūzus prie Tulūzos ir už metų 1815 m. vadovavo galutiniam Napoleono nugalėjimui prie Waterloo. Panašiai Newmanas savo pasitraukimą į tylų Littlemore kaimą laiko pasirengimu naujiems nugalėjimams anglikonų Bažnyčioje. Tačiau Dievo Apvaizda taip sutvarkė, kad anglikonų Bažnyčioje jam laimėjimų neteko pasiekti, bet jis pats buvo laimėtas katalikų Bažnyčiai

3. Kaip vieną iš pavyzdžių galima paminėti Sibthorp (1792-1879). Šis Magdalenos kolegijos asistentas buvo išauklėtas grynai subjektyviniame tikėjimo supratime. Iš lengvo jis atrado kitą tikėjimo supratimą. Susidomėjo Traktatų sąjūdžiu ir staiga, atvykęs Oxfordan 1841 m., pareiškė, kad vyksta pas monsinjorą Wisemaną. Po keleto dienų grįžęs Oxfordan pareiškė, kad jis jau katalikas. Jo perėjimas Romos Bažnyčiai sukėlė daug atgarsių. 1842 m. jis išleido dvi brošiūras pateisinti savo žygiui. Tais pačiais metais jis buvo pašventintas katalikų kunigu. Anglikonai tada rašė: "Vargšas Sibthorp, jo galvelė niekada nebuvo labai tvirta". 1943 m. jis grįžo Anglijon, šį kartą apsvylęs Wisemanu.

Newmanas šitaip apie jį rašė Keblei tų metų spalio 7 d.: "Tikrai vargšo Sibthorp atvejas turi perspėti mus visus nuo per greitų keitimų. Viešpats Jėzus mums pataria pirmiau pagalvoti, kiek tai atsisieis. Kaip pasakyti, ar čia yra Jo balsas ar gundytojo dvasia?"

Sibthorp visada pasiliko svyruojantis. 1865 m. jis galutinai grįžo Romos Bažnyčiai ir praleido savo gyvenimą vargšų tarnyboje. Nors jis pasiliko ištikimas katalikybei, tačiau iki galo išlaikė tam tikrą ir savo minties ir elgsenos nepriklausomybę.

*****

▼ **Porto Rico Katalikų Veikimo politinė partija** 1960 m. gavo 52.275 balsus, arba 6.5% visų balsų. Kadangi šalies įstatymai numato tik tą politinę partiją pripažinti veikiančia, kuri surenka bent 5% visų balsų, tai dabar Porto Rico katalikų partija Vyriausiam Teisme kelia pripažinimo bylą.

Eucharistinė giesmė

(Pagerintas vertimas)

Girk, Sione, Atpirkėją,
Girki vadą ir globėją
širdies giesmėmis.

Kiek gali išdrįsk šiandieną
Garbint Viešpatį ir Dievą
Malda ir dorybėmis.

Ypatingam gyriui teikti —
Gyvos duonos garbei veikti,
Pavidaluos vyno.

Paskutinėj vakarienėj
Brolių dvylikai Jis miniai
Save padalino.

Garbę pilną, skambia, ryškią
Sielos teikia, džiaugsmas trykšta,
Svety Eucahristinis.

Paminėti iškilmingai
Tavo puotą stebuklingą
Ištikimais ryžtamės.

Visatos Valdovo puota
Prieš Velykas Jėzaus duota
Įstatymą baigiamo.

Naujas keičia amžiais seną,
Jo tiesa širdygyvena:
Šviesa naktį dengiamo.

Kristus savo kūną teikė,
Kraujo taurę davė veikiai
Mirties atminimui.

Įgaliojimu įvyksta, —
Kunigai aukoti drįsta,
Kartot auką ima.

Duona tampa Jėzaus kūnu,
Vynas gi krauju Jo būna —
Gili tikėjimo tiesa.

Ko matyt, suprast nestengiam

Mums tikėjimas atidengia
Galingą šviesą.

Nors pavidalai be nieko —
Jėzus juose pasilieka,
Maitintojas dieviškas.

Kristus maistą pavaduoja;
Mirtį tai kartu vaizduoja:
Aukojimas visiškas

Visas nuotrupoj, lašelyje
Atsiduoti žmogui velija,
Be nuoskaudos nykdamas.

Daug žmonių Jėzulį ima,
Jis visus sočiai maitina,
Širdy palilikdamas.

Pokylį įkūrė viešą:
Priima geri ir niekšai,
O amžinos pasekos:

Laimė yr geram paskirta,
Blogas pelnosi tik mirtį, —
Ir amžiais tai pasakos.

Padalinus Sakramentą,
Išvaizda viena pakinta:
Visas Jėzus apimty
Ir mažiausiam trupiny.

Nebelaužoma esmė,
Keičiama ženklų giesmė:
Jis kaip buvo, taip paliko,
Pakeitimas neįvyko.

Chicago, Ill. Marijos Aukštesniosios mokyklos "Rūtos" ratelio abiturientės: 1-ma eilė (iš k. į d.) Irena Bendikaitė, Salvina Geštautaitė, Aldona Savokaitė, Irena Iinaitė. 2-ra eilė — Sabina Barzdaitė, Regina Razminaitė, Ramunė Juozevičiūtė, Daiva Rukaitė; 3 eil. — Dalė Kremerytė, Jolanda Gliožerytė, Ramunė Jurkūnaitė; 4 eil. — Kristina Burbaitė, Marija Mažeikaitė, Dalė Reklytė, Juratė Geštautaitė; 5 eil. — Sylvia Kulmatickaitė, Javita Koniaukaitė, Birutė Jasaitė; 6 eil. — Izolda Bendoraitytė, Kristina Žukaitė, Leonila Nakutis, Kristina Sabaliauskaitė; 7 eil. — Regina Minkevičiūtė, Elvina Kavaliūnaitė, Regina Česaitė, Živilė Numgaudaitė; 8 eil. — Kristina Bulotaitė, Jurgita Stanaitytė, Jūra Staniulytė ir Leonida Kanavolaitė.

*Dievo žodžio teiktą duoną
Sieloms tvirtą jėgą duoda, —
Maistą dieviškų sūnų
Saugokim nuo pasmerktų.*

*Dievas atvaizdais parodė:
Manna išėivius kai guodė,
Avinėlis paaukotas,
Izaokas išvaduotas...*

*Geras Jėzau, mūsų maiste,
Saugok sielą, neapleiski,*

*Kad ji būtų amžiams skaisti,
Mums tave mylėti leiski
Jausmo begalybėj*

*Viską tu valdai teisingai,
Eucharistijon pakitęs,
Jungi sielas stebuklingai,
Žemėje maistu palikęs
Amžinai tėvynei.*

7 metų atlydai Dievo Kūno šventėje ir per visą oktavą. Visuotiniai atlydai vieną kartą Okta-voje, paprastomis sąlygomis, jei buvo kalbėta giesmė kasdien. (S.P.Ap. 1936 m. lapkr. 28 d., Racc. 167)

Klausimai ir atsakymai

Atvykau į JAV prieš pirmąjį pasaulinį karą; pramokau kalbos ir prasigvenau. Jaučiuosi laisvas ir patenkintas, bet nuolat girdžiu iš jaunųjų tarpo peikiant Ameriką o giriant Rusiją. Amerika išnaudojanti Europą ir savo žmonėms neduodanti laisvės. Kodėl jie taip meluoja ir šmeižia? N. K.

“Paraudonavusieji” jaunieji nežino, kiek JAV padarė gero Europai. Prieš 15 metų, t. y. 1947 m. JAV paskelbė karą badui, vargui, nevilčiai ir sąmyšiui. 16 vakarų Europos tautų pasinaudojo JAV teikiama pagalba, atstatė sugriautąją pramonę, pakėlė darbininkų gerovę. Per 4 metus JAV išleido beveik 12,500 milijonų dolerių. Ir vakarų Europos gyvenimas atkuto, net 40% pakilo aukščiau, negu buvo prieš antrąjį pasaulinį karą 1938 m.

Tuotarpu Rusijos komunistų pavergti kraštai nieko negavo iš Rusijos, tik kas metai turėjo išlaikyti gausią okupantų kariuomenę ir atiduoti ūkio ir pramonės gaminius žemiau savikainos Rusijai.

Iš tolo “paraudonavusių” melas atrodo nebaisus, net, — padėties nežinančiams — patrauklus. Jie tiesą sako, kad JAV nėra laisvės žmogžudžiams, plėšikams ir vagims. Tokius sugavę laiko atskirai nuo visuomenės, kad skriaudos nedarytų. Kitaip yra Rusijoje. Ten tokie gaivalai valdo visą šalį.

Prancūzai tautininkai Alžire žudo vietos gyventojus. Argi negalėtų didžiosios Valstybės sustabdyti esantį krašte siaubą? P. R.

Dabartiniai prancūzai Alžire yra ateivių vaikaičiai. Jie yra vietiniai gyventojai. Siaubą sukūrė nenorėdami, kad Alžiras atsiskirtų nuo Prancūzijos. Sąmyšis vyksta tos pačios valstybės viduje, o į vidaus reikalus svetimam kištis draudžiama.

Katalikų kunigai ragina prie taikos. Jų 31 paskelbė atsisaukimą. Už jį tautininkai nušovė kun. Vincentą Therer. Baimė, mirties siaubas ardo gyvenimą.

Man yra sunkoka atsiklaupiti malda. Ar galima melstis sėdint ar vaikščiojant? On. K.

Malda yra mūsų minties ir širdies pakėlimas prie Dievo; pasikalbėjimas su Dievu. Nors ir svarbu susitelkimui kūno padėtis, bet galite melstis sėdint, ir stovint, ir vaikščiojant ir net gulint. Tai tinka ypač ligoniams, ar kurie negali ilgai užmigti.

Ką reiškia “kapų diena” geg. 30? Ar tai visų mirusių civilinis pagerbimas, kaip bažnytinis būna Vėlinių diena, lapkr. 2? St. P-tis

Prieš šimtą metų Amerikoje ėjo žiaurus vidaus karas. 1862 m. pavasarį gedulo vilkstinė pasiekė Columbus, Miss. Atvežė palaidoti kovoje ties Shiloh krikščionius vyrus. Jų buvo daug: apie 1.500 konfederantų ir 100 unijos karių.

Laidotuvės tęsėsi keletą valandų. Žuvusių kapus papuošė moterys gėlėmis tiek vienu, tiek kitu.

Tas laidotuves gražiu eilėraščiu įamžino poetas Francis Miles Finch 1867 m., o sekančiais 1868 m. generolas Jonas A. Logan, vyriausias karo vadas, parinko geg. 30 d. žuvusių karių pagerbimui.

Nuo to laiko visose valstijose geg. 30 d. yra pagerbiami visi, kurie atidavė savo gyvybę už JAV gerovę.

Nelauktai atvažiavo porai dienų giminaičiai ir pataikė prieš sekmadienį. Jie išvyko bažnyčion sekmadienį Mišių išklaudyti, o aš pasilikau svečiams pietus gaminti. Ar aš nenusikaltau II Bažnyčios įsakymui? Teta Ona

Neatrodo, kad būtumėte nusikaltusi. Ir štai dėlko. Bažnyčia atleidžia nuo savo įsakymų tuos, kurie negali jų įvykdyti: k. a. ligoniai, kai yra reikalas patarnauti artimui ar kitos būtinos pareigos. Svečiai pas Jus atvyko nelauktai, neturėjote laiko visa tinkamai sutvarkyti, kad sekmadienį būtų laiko mišių išklaudyti, ypač kad Jūs, kaip adresas rodo, gyvenate toli už miesto.

Su mūsų bendradarbiais

Visi maloniai kviečiami dalyvauti

D I D Y S I S

Tėvų Marijonų Rėmėjų Apskrities

IŠVAŽIAVIMAS

PIKNIKAS

GEGUŽINĖ

Sekmadienį, Birželio 24, 1962 m.

Tėvų Marijonų Seminarijos Soduose
Route 83 ir 63 Gatvė
Clarendon Hills, Illinois

Piknike gros nuo 1 val., po pietų plokštelių muzika.

Veiks Rėmėjų stalai su gaivinančiais gėrimais ir gardžiais užkandžiais.

Pietūs ir vakarienė atvirame ore, po medžių pauksme. Žinomi lietuviški valgiai.

.. 3 val., po pietų Jėzaus Širdies pamaldos koplyčioje.

Galėsime laimėti daug vertingų dovanų!

Visus kviečiame dalyvauti! — Iki pasimatymo piknike.

T. M. A. RĖMĖJŲ VALDYBA

TT. Marijonų Seminarijos Bendradarbiai ir Rėmėjai

K v i e č i a

Visus draugus ir prietelius

i

TT. MARIJONŲ SEMINARIJOS

METINĮ PIKNIKĄ

1962 m. Liepos 15 d.

Marian Hills Seminary — Clarendon Hills, Ill.
(Prie kelio Nr. 83 ir 63-čios gatvės)

FA 3-1441

Tėvų Marijonų Bendradarbių Draugijos
Garbės Narė

A. † A.

BARBORA VAIŠNORIENĖ

4150 N. Bonita, Spring Valley, Calif.
mirė 1962 m. kovo 14 dieną.

Tėvai marijonai atlaikys dvejas šv. Mišias už mirusios vėlę, o bendradarbiai, pavesdami jos vėlę Dievo gailėtingumui, prašomi sukalbėti po rožančiaus dalį.

Tėvų Marijonų Bendradarbių Draugijos
Amžinas narys

A. † A.

IGNAS PRANCKUS

2234 West 23 rd. Place, Chicago 8,
Ill., mirė 1962 m. sausio 12 d.

Tėvai marijonai atlaikys dvejas šv. Mišias už mirusio vėlę, o bendradarbiai, pavesdami jo vėlę Dievo gailėtingumui, prašomi sukalbėti po rožančiaus dalį.

Tėvų Marijonų Bendradarbių Draugijos
Amžinoji Narė

A. † A.

ANTANINA PRANCKIENĖ

2234 W. 23 Pl., Chicago, Ill. mirė
1962 m. sausio 22 d.

Tėvai marijonai atlaikys dvejas šv. Mišias už mirusios vėlę, o bendradarbiai, pavesdami jos vėlę Dievo gailėtingumui, prašomi sukalbėti po rožančiaus dalį.

Mirė kun. Kazimiero Vengro, MIC,
motina Ona Vengrienė.

So. Boston, Mass. 1962 m. birž. 4 d.,
palikdama tris sūnus ir tris dukteris.

Tėvai marijonai atlaikė šv. Mišias
jos laidotuvių dieną, birž. 7 d., ir prašo
pasimelsti už jos sielą.

TIESA NUGALĖJO MOKSLININKĄ

Notre Dame universiteto profesorius, J. A. Oesterle, pasakoja apie savo gyvenimo lūžį ir surastąją tiesą.

— Gimiau Grand Rapids, Mich. Mano tėvai ir aš priklausėme metodistų bažnyčiai, kurioje mano senelis buvo ministru, pamokslininku. Kas sekmadienis eidavau šventovėn ir lankiau sekmadienio mokyklą.

— Paūgėjęs, pagelbėdavau savo sesutei, kuri laikė keletą arklių pasijodinėjimui. Aš duodavau nemokantiems joti pamokas.

Tą darbą dirbdamas, pasipažinau su jaunu rabinu. Jis priklausė liberalams žydams.

— Kartu jodami, gana dažnai ir ilgokai kalbėdavomės tikėjimo klausimais. Pastebėjau, kad pamažu aš tolstu nuo protestantų minties. Palioviau ejęs šventovėn.

— Rudenį įstojau į Detroit Universitetą, nė kiek nepagalvojęs, kad tai katalikiška mokslo įstaiga. Pradėjau lankyti racionalės psichologijos paskaitas. Dėstė kun. R. Belleperche, S. J.

— Greitai sužinojau, kad siela yra žmogaus dvasinio gyvenimo pagrindas. Godžiai skaičiau patartus veikalus. Jie mane atvedė prie šv. Tomo Akviniečio veikalų.

Stebino mane ir atidarė man akis į tiesą jo filosofijos mokslas. Aiškiais žodžiais, griežtai logiškai sekmėje pasirodė katalikų filosofų gilus galvojimas. Skaičiau ir kartu studijavau šv. Tomo mintis.

— Nuo šv. Tomo palinkau prie šv. Augustino. Jis (+430 m.) yra antras stambus krikščionių filosofijos šulas. Savo veikale: "Dievo Miestas" stengiasi atspėti Dievo darbą žmonių istorijoje. Yra tai vienas seniausių, ankstyviausių mokslinių veikalų. Nuo šio veikalo nuėjau prie šv. Augustino "Išpažinimų".

— Juos skaitydamas supratau, jog Katalikų Bažnyčia yra visų krikščioniškųjų bendruomenių motina, kad ją

įkūrė pats Jėzus Kristus. Ji viena remiasi apaštalais, ji viena turi visus septynis Kristaus paliktus sakramentus, ji yra vieninga mokslu ir visuotina apimtimi.

— Nei psichologijos profesorius, nei kiti tėvai neparodė noro įtaigoti tikėjimo reikalais. Kai tyrinėčiau šv. Tomo mokslą, jo šviesūs rimti tiesos atskleidimai veikė mano protą ir lenkė jį Katalikų Bažnyčion, bet šv. Augustinas padėjo man suprasti, kad aš turiu sielą ir kad turiu būti išganytas. Tai vertė mane apsispręsti ir veikti.

— Įsijungiau į tėvo Belleperche tikėjimo pamokas ir greit pamačiau, kad Katalikų Bažnyčia turi nenugalimus įrodymus, kad ji yra paties Kristaus įkurta, jo dieviška galia ir įgaliojimu moko visas tautas, vadovaujant neklaidingam Petru ir jo įpėdiniais. Jų neklaidingumas liečia tikėjimą ir dorą.

— Tokių galingų savo kilmės ir orumo įrodymų neturi nei viena kita religija. Jos yra žmonių sudarytos, todėl keičiasi jų mokslas ir skaldosi į dalis, kaip kiekvienas kitas žmogaus darbas.

— Didelio protinio pasitenkinimo, didelio džiaugsmo ir nuoširdaus dėkinumo jatau Dievui ir jo atstovams, kai 1937 m. rugsėjo mėnesį buvau priimtas Bažnyčion ir pirmu kart gyvenime priėmiau patį gyvą V. Jėzų šv. Komunijoje.

— Tą dieną pasiryžau visą savo gyvenimą mokyti studentus krikščioniškosios filosofijos. Tuo tikslu, pabaigęs Chicagos Universitete mokslus, įstojau į Laval Universitetą Quebec'e Kanadoje, gavau filosofijos daktarą ir dabar vykdu savo gyvenimo paskirtį, — atvesti jaunus studentus prie Kristaus.

* * *

Ne vien senovės raštai ir knygos padeda žmonėms pažinti tikėjimo tiesas, bet ir mūsų laiko katalikiški laikraščiai ir žurnalai.

35 metų mano kaimynas Jonas Dzikas buvo viengungis. Jis gyveno gerai ir neblogai atrodė. Užtat jį daugelis į svečius užsiprašinėdavo. Pirmadieniais svečiavosi pas Martą ir dukrą Jenetę; antradieniais pas dėdę Igną ir jos trys dukras; trečiadieniais pas Viktorą ir jo žmoną Sužę. Ketvirtadieniais, penktadieniais ir šeštadieniais pas draugus ir pažįstamus. Sekmadieniais niekas jo ne užprašydavo. Todėl visą dieną restorane trynėsi. Jis čia jautėsi laisvai, nes niekas jam netrukdydė.

Svečiuose visos merginos stengėsi jam įtikti. Kartais net persistengdavo. Matyt norėjo suviloti. Kartais ir nervotis teko, nes vyrai pavydėdavo, mat jis galėjęs ir su jų žmonomis, "pasistumdyti". Visi vyrai pesimistai moterystėje.

— Kam tas stengimasis, girdi, jeigu kuri jam patiks, tai ir be ceremonijų paims.

Žmonelės užsigaudavo:

— Rūpinkis savo reikalais: mes žinome ką darome!

— Jeigu žinote, tai aš jums nereikalingas, — ir išeidavo.

Kai sugrįždavo, dažnai barniai prasiūdavo, bet moterys nenusileisdavo: Joną visuomet tą dieną užprašydavo, o jis ateidavo. Ne iš meilės, bet iš mandagumo, o gal ir iš taupumo.

Kitaip buvo pas draugus ir pažįstamus, bet ir tenai jis verždavosi. Bijojo

---

"Laivas" deda į kiekvieną numeri daug katalikiškų žinių, tiesą aiškinančių straipsnių, kuriuos rašo mokyti rašytojai ir kunigai.

Jeigu sau nelaikote "Laivo" numerių, kad metų gale pasidarius įdomią knygą, tai nepagailėkite atiduoti perskaitytą "K. K. Laivą" tiems, kurio jo neturi. Tuo ramių būdu prisidėsite prie tikybinių tiesų sklaidimo ir dalyvausite tiesos apaštalavime. K. A. M.

šeimininkus užgauti, nors mažai valgydavo, nes, anot a. a. mamos, negražu svečiuose persivalgyti. Motinos žodžiai — brangūs: jie niekad os nenumirs!

Šį sekmadienį, o tas sekmadienis buvo po Velykų, Jonas Dzikas sėdi restorane ir valgo pietus. Visi stalai buvo užimti. Tik prie jo stalo viena kėdė buvo laisva. Štai po kelių minučių restorano durys atsidarė, o jose jauna mergina pasirodė. Nusišypsojusi vietas ieškojo. Dieve, prie Jono prisiartino:

— Atsiprašau, ar ši vieta dar laisva?

— Jeigu neturite užkrečiamų bacilų — prašau, — pajuokavo Jonas.

— Galite be rūpesčių laikytis ir stiprintis, — atsakė mergina.

Mergina lengvai ant kėdės nusileido. Patarnautojas ir jai kotletą ir alaus stiklą atnešė. Ji valgė ir vis žvalgėsi. Ypač Jonui žvilgsnių negailėjo.

Visi kiti svečiai išėjo. Tik jiedu pasiliko. Jonas, baigęs valgyti, pasiūlė mergaitei cigaretę.

— Ačiū, aš nerūkau.

— Tai pirma mergina. Jūs man patinkate!

— Vien dėl to? — susidomėjo mergina.

— Ne dėl to, bet ir šiaip gražiai naujus. Matyt ir Dievą mylite?

— Kiekvieną sekmadienį į bažnyčią einu, o tamsta? — pasiteiravo.

— Aš taip pat, — sumelavo.

— Bet aš tamstos nei karto neesu bažnyčioje mačiusi?

— Tapkite mano žmona, tada kartu eisime melstis? — susigėdęs pasakė.

— O, taip greitai?.. Rytoj pasakysiu.

Dabar Jonas už viską apsimokėjo ir išėjo. Spąstai užsidarė. Jis liko sugautas. Duok Dieve, jam laimės!

Ignas Šmigelskis

Ispanijos vyriausybė buvo paskelbusi prieš 25-rius metus, jog darbininkai neturi teisės streikuoti, streikai neteisėti.

Praėjo keliolika metų. Anglies kasyklų ir didžiųjų įmonių savininkai, neatsižvelgdami į pakitėjusią padėtį, labai pigiai mokėjo už darbus. Didelius pelnus sau krovė, kai darbininkai nepajėgė iš savo rankų darbo išsimaitinti.

Pasidarė aiški socialinė neteisybė. Darbo žmonės, kurie išėjo į streiką, sukliudydami šalies ekonominį gyvenimą, susilaukė deramo Bažnyčios vadų dėmesio.

Bilbao vyskupas Pablo Gurrupide Beope paskelbė ganytojišką laišką, gin-

damas darbininkus ir patardamas įmonių savininkams dalinai perleisti įmonių nuosavybę ir administravimą darbininkams.

Oviedo arkiv. pagelbininkas Segundo Garcia viešu laišku kviečia įmonių vadovybes, darbininkus ir valdžią dėti pastangas, kad būtų pagerintas darbininkų būvis.

Streikuoja apie 80.000 darbininkų. Kasyklų darbininkai dabar gauna \$1.40 —1.60 už dienos darbą; nori gauti bent \$2.33 už dienos darbą.

Vyskupų pastangas remia Jaunųjų Krikščionių darbininkų sąjunga, Katalikų veikimas ir kitos organizacijos.

PASIRUOŠIMAS SUSIRINKIMUI

Šv. Petro bazilikoje, Vatikane, geg. 14 d. darbininkai atitvėrė vidurinę navą ir pradėjo ruošti Visuotiniam Susirinkimui patalpas. Paliekamas viduryje takas 18 pėdų pločio. Iš abiejų pusių iki 13 pėdų aukščio sudaromos susirinkimo dalyviams sėdynės, rašomam staleliui ir klaupkai vieta. Sėdynių ilgis 328 pėdos ilgio ir 72 pėdos pločio.

Popiežiaus sostas bus prie didžiojo altoriaus, atsuktas į bazilikos duris. Iš jo kairės bus sekretorijato stalai, iš dešinės sakykla. Ties šv. Petro bronzine statula bus laikomas perstumiamasis altorius. Reikale jis bus atitraukiamas prie popiežiaus sosto šv. mišioms laikyti.

Iš popiežiaus sosto dešinės ruošiamos vietos patriarchams. Taip pat bus atskirai kardinolams skirtos vietos.

Beto, aukščiau už Susirinkimo narių suolus ir už jų ruošiamos šešios tribūnos — patalpos. Kiekvienoje bus vietos 50 asmenų. Tai kviestiems teologams, kanonistams ir kitų tikėjimų nariams.

Kiek nuošaliau bus paruoštos dvi kitos tribunos spaudos atstovams ir kitiems pakviestiems asmenims.

1962 m. birželio (June) 23 d.

Darbininkai sparčiai dirba, kad visa būtų tinkamai paruošta prieš spalio mėnesį, nes 11 d. spalio prasidės Antrasis Vatikano Susirinkimas.

MARIJOS LEGIJONAS AFRIKOJE

Jauna mergina Edel Quinn norėjo įstoti 1932 m. Dubline pas klaristes sešes, bet prasidėjęs plaučiuose kraujaplūdis ir įsigalėjusi džiova, sukliudė jai siekti to tikslo. Gydytojas pasakęs, jog ji ilgai negyvėsianti, kad liga nepagydoma, — perdaug yra įsigalėjusi.

Tuomet Edelė nusitarė likusį gyvenimo laiką pašvęsti Afrikai, platinant Marijos Legijono ratelius. Kiek apsigydziusi džiova, 1936 m. išplaukė į Mombasą, Kenijos uostą. Ir nuostabus dalykas. Per aštuonerius metus ji keliavo skersai išilgai Keniją ir net už jos ribų, sukeldama entuziazmą jaunuomenėje, bekurdama katalikų misijose Marijos garbintojų ratelius, siekiančius asmeninės tobulybės.

Kiek ji gero padarė Afrikos Bažnyčiai, sunku sužinoti; bet jos meilė Dievui, Marijai ir sieloms daro įtakos net po jos mirties ilgus metus. Ji mirė 1944 metais.

Čikagos Aukšt. Lit. mokyklos abiturientų vienuoliktoji laida. Mokslo baigimo iškilmės. Abiturientai dainuoja Maironio "Užtrauksim naują giesmę". (Nuotrauka A. Gulbinsko)

▼ **Pop. Jonas XXIII** priėmė privačioj audiencijoje Graikijos stačiatikių metropolitą Damaskinos Volos. Pasikalbėjimas geg. 17 d. tęsėsi visą valandą. Rytojaus dieną metr. Damaskinos ap-lankė Krikščionių vienybės sekretorijato pirmininką kardinolą Augustiną Bea.

▼ **Dubuque, Jowa, arkiv. Jokūbas J. Byrne** davė pop. Jono XXIII palaimintus kryželius 35 studentams, kurie šią vasarą dirbs JAV misijų darbą.

▼ **Pirmu kart istorijoje Šeimų Ražančiaus sąjūdžio** subuvimas sutraukė daugiau milijono asmenų ražančių kalbėti Bogotoje, Kolumbijoje. Sąjūdžio vedėjas, kun. P. Peyton, C.S.C., atskrido malūnsparniu — heliopteriū. Maldoms vadovavo Bogotos arkivyskupas kardinolas Luis Concha; buvo JAV, Ispanijos ir Japonijos ambasadoriai, kitų valstijų diplomatiniai nariai; dalyvavo

kariuomenės daliniai reikalingai tvarkai palaikyti.

▼ **Anglijos ir Valijos 40 kankinių,** pasiekusių palaimintųjų pripažinimo, manoma, kad netrukus bus pripažinti šventaisiais. Tai pareiškęs apašt. delegatas arkiv. G. P. O'Hara.

▼ **Olandijos karalienė Juliana** ir princas Bernhard minėjo savo vedybinių gyvenimo 25 metų sukaktį. Ta proga Olandijos katalikai, vadovaujant vyskupams, meldėsi už juodu, dėkodami Dievui, kad savo gyvenimą karalienė paaukojo krašto gerovei.

▼ **Seminarijų ir Universitetų Šv. Kongregacijos sekretorius,** arkiv. Dino Staffa, nurodė, jog Italijoje kunigų nepadaugėjo, daugėjant gyventojų ir katalikų skaičiui, o sumažėjo. 1954 m. papirijose dirbo 45.266 kunigai, o dabar 43,488.